

Are omul voință liberă?

Stephan Isenberg

© SoundWords, Online începând de la: 22.04.2022, Actualizat: 22.04.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Matei 23.37; Ioan 6.29

Matei 23.37: Ierusalime, Ierusalime, cetate care omoară pe profeți și ucide cu pietre pe cei trimiși la ea! De câte ori am vrut să adun pe copiii tăi, cum își adună o găină puii sub aripi, și n-ați vrut!

Ioan 6.29: Isus a răspuns și le-a zis: „Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, ca să credeți în Acela pe care L-a trimis El”.

Introducere

Chiar dacă nu bănuim la prima vedere, această întrebare este totuși un fundament serios al credinței noastre. Cu siguranță, un răspuns la această întrebare nu este ușor și mulți au încercat deja să răspundă la această întrebare. Prin urmare, astăzi putem fi foarte recunoscători că atât de mulți au abordat deja această întrebare și că avem la dispoziție o multitudine de gânduri.

Voință liberă – da sau nu?

(1) Unii spun că omul are liberul arbitru, că el se poate decide pentru sau împotriva lui Dumnezeu. Prin urmare, la unii oameni ar fi atât de mult bine sau în curs de dezvoltare, încât ei se decid pentru Dumnezeu și astfel au o anumită contribuție la mântuirea lor.

(2) Alții spun că omul nu are liberul arbitru pentru a se decide pentru sau împotriva lui Dumnezeu. Ei spun că mântuirea omului este în întregime în mâinile lui Dumnezeu și că este doar o lucrare a harului lui Dumnezeu atunci când o persoană ajunge la credință.

(1) Prima grupă citează următoarele pasaje biblice pentru susținerea ideii lor:

- **Faptele apostolilor 16.31:** Și ei au spus: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta”.
- **Matei 23.37:** Ierusalime, Ierusalime, cetate care omoară pe profeți și ucide cu pietre pe cei trimiși la ea! De câte ori am vrut să adun pe copiii tăi, cum își adună o găină puii sub aripi, și n-ați vrut!
- **Ioan 1.12:** Dar tuturor celor care L-au primit, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu: celor care cred în Numele Lui.
- **Matei 7.7:** Cereți și vi se va da! Căutați și veți găsi! Bateți și vi se va deschide!
- **Ioan 6.37:** Tot ce-Mi dă Tatăl va veni la Mine, și pe cel care vine la Mine nicidecum nu-l voi scoate afară;
- **Apocalipsa 22.17:** Și Duhul și Mireasa spun: „Vino!” Și cine aude să spună: „Vino!” Și cine însetează să vină; și cine vrea să ia apa vieții fără plată.

- **Faptele apostolilor 17.30:** Dumnezeu deci, trecând cu vederea timpurile de neștiință, poruncește acum oamenilor ca toți, de pretutindeni, să se pocăiască.

Aceste pasaje (și cu siguranță mai sunt și altele) arată că omul este chemat să decidă, să vrea, să creadă, să se pocăiască. Chiar și Domnul Isus spune despre poporul Său: „N-ați vrut” (Matei 23.37).

(2) Grupa a doua citează următoarele pasaje biblice pentru susținerea ideii lor:

- **Ioan 1.13:** ... care au fost născuți nu din sânge, nici din voia cărnii, nici din voia omului, ci din Dumnezeu.
- **Ioan 6.29:** Isus a răspuns și le-a zis: „Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, ca să credeți în Acela pe care L-a trimis El”.
- **Ioan 6.44:** Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl care M-a trimis, și Eu îl voi învia în ziua de apoi.
- **Romani 3.11:** ... nu este nici unul care înțelege, nu este nici unul care-L caută pe Dumnezeu.
- **1. Corinteni 2.14:** Dar omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, deoarece sunt nebunie pentru el; și nu le poate cunoaște, pentru că ele se judecă spiritual;
- **Efeseni 2.1:** ... și voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre ...
- **Faptele apostolilor 13.48:** Și, auzind aceasta, națiunile se bucurau și glorificau Cuvântul Domnului; și atâția câți erau rânduți la viață eternă au crezut.
- **Filipeni 2.13:** Pentru că Dumnezeu este Cel care lucrează în voi și voința și înfăptuirea, după buna Sa plăcere.

Aceste pasaje (și cu siguranță mai sunt și altele) arată că omul este în întregime dependent de harul lui Dumnezeu, că mântuirea este lucrarea doar a lui Dumnezeu.

Arată, deci, aceste pasaje o contradicție în Scriptură?

Poate că așa li se pare unor cititori. Cu toate acestea, nu dorim să punem aceste două părți una împotriva celeilalte, cu scopul de a folosi un pasaj biblic pentru a încerca să contrazicem cealaltă parte și s-o explicăm. Soluția este, de fapt, foarte simplă: omul este sută la sută responsabil - așa ne arată prima grupă de versete din Biblie.

Omul este sută la sută dependent de harul suveran al lui Dumnezeu – aceasta ne-o arată a doua enumerare de versete. Dar, de fapt, prima grupă nu ne spune că omul are libertatea - în

sensul de capacitate - de a se decide pentru Dumnezeu, iar a doua grupă nu ne arată că omul este un robot telecomandat.

Întrebarea referitoare la voința „liberă” sau „neliberă” impune imediat o decizie pentru o anumită parte. Acest lucru este foarte discutabil, fie și numai pentru că trebuie să ne decidem pentru ceva care (a) nu a fost definit suficient și (b) așa ceva nu este în Sfânta Scriptură. Acest lucru face foarte dificilă decizia pentru o parte sau alta. Dar ceea ce găsim în Scriptură, pe aceasta vrem să ne bazăm și să ținem cu tărie.

Ce înseamnă acest lucru în termeni practici?

Vom apela întotdeauna omul din perspectiva responsabilității, așa cum a făcut Pavel în predicile sale (Faptele apostolilor 16.31) și așa cum a făcut Domnul Isus. Avem toate motivele să-l punem pe om în fața deciziei de a ne pocăi și de a-L accepta cu credință pe Domnul Isus, pentru că știm că „Domnul este îndelung-răbdător față de voi, nevrând ca vreunul să piară, ci toți să vină la pocăință” (2. Petru 3.9). Mai mult, știm din 1. Timotei 2.4 că Dumnezeu „dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” și urmăm exemplul lui Pavel care a spus: „suntem deci ambasadori pentru Hristos; ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2. Corinteni 5.20). Pavel a mai spus: „Dumnezeu, deci, trecând cu vederea timpurile de neștiință, poruncește acum oamenilor ca toți, de pretutindeni, să se pocăiască” (Faptele apostolilor 17.30). Astfel, omul este responsabil să se pocăiască.

De asemenea lucrarea lui Hristos a fost făcută *cu privire la toți*. Hristos a murit pentru *toți* oamenii; pe de altă parte, când este vorba de păcate, citim doar că El a murit pentru păcatele celor care vor crede odată în El. Pavel spune în 2. Corinteni 5.14,15: „Pentru că dragostea lui Hristos ne constrânge, noi judecând aceasta: că, dacă Unul a murit pentru toți, toți deci au murit; și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care pentru ei a murit și a înviat”. Harul lui Dumnezeu poate fi oferit acum oricărui om și, în acest sens, omul este responsabil să accepte sau să respingă acest mesaj. În Apocalipsa 20 omul este tras la răspundere în totalitate în fața marelui tron alb pentru faptele sale de pe pământ. Atunci el va merge în pierzarea veșnică nu pentru că *Dumnezeu* nu ar fi vrut ca el să fie mântuit, ci pentru că *el însuși* nu a vrut - în sensul din Matei 23.37: „Voi nu ați vrut”. Dacă omul spune toată viața: „Nu vreau”, Dumnezeu va spune odată: „Nu vreau”. Cam atât despre partea de responsabilitate a omului.

Dar toate acestea nu spun nimic despre faptul dacă omul poate corespunde prin el însuși responsabilității sale, dacă are sau poate obține prin el însuși capacitatea de a se pocăi, de a crede, de a se hotărî pentru Dumnezeu, dacă există cu adevărat cineva care vrea cu adevărat prin el însuși sau, cu alte cuvinte, „poate să vrea”. Pentru că nu trebuie să uităm sau să pierdem din vedere cealaltă față a monedei. Dacă o persoană a răspuns la chemarea la pocăință și a crezut în Domnul Isus ca Mântuitor și Răscumpărător, atunci îi putem spune o „taină”. Acelei persoane îi putem spune ceva despre harul copleșitor al lui Dumnezeu, că Dumnezeu a întocmit un plan încă din veșnicie și s-a gândit la ea înainte ca lumea să existe. Noi arătăm omului spre Efeseni 1.3, unde se spune că am fost aleși „înainte de întemeierea lumii”. Și îi spunem taina că Tatăl l-a atras la Fiul - că Tatăl, prin Cuvânt și prin Duhul Sfânt, a pus în el o natură cu totul nouă (Ioan 3), capabilă să răspundă la Evanghelie. Vorbim despre

alegerea unică a harului și despre posibilitatea de a ne odihni pe deplin în Dumnezeu, deoarece mântuirea noastră nu a fost obținută nicidecum prin voința omului, ci prin harul lui Dumnezeu. Îi spunem că el însuși nu a voit din el însuși, pentru că firea lui era numai vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu.

Dacă vrem să răspundem acum la întrebarea dacă omul are sau nu „liberul arbitru”, va trebui mai întâi să definim ce înțelegem prin aceasta. Putem spune, poate, că omul are liberul arbitru în măsura în care, în mod fundamental, încă de la crearea lui de către Dumnezeu, a fost creat cu liberul arbitru. Astfel, înainte de căderea în păcat, Adam și Eva se puteau decide pentru sau împotriva poruncii lui Dumnezeu. Omul era liber să cultive grădina lui Dumnezeu așa cum a crezut de cuviință, a fost liber să dea nume animalelor, iar Dumnezeu chiar a avut plăcerea de a vedea ce nume a găsit omul. Omul este și astăzi liber în felul în care alege, de exemplu, să se trezească devreme dimineața sau să stea culcat confortabil în pat. El poate decide să bea cafea sau ceai, poate decide să fumeze sau să nu fumeze de dragul sănătății sale. Dar omul va fi tras la răspundere în cele din urmă și pentru acest lucru. El va fi judecat în fața marelui tron alb, după faptele sale. Credinciosul primește răsplată înaintea scaunului de judecată al lui Hristos pentru faptele pe care le-a făcut aici în numele Domnului Isus. Acest lucru îl deosebește pe om, de exemplu, de animal, care depinde doar de instinctul său. În acest fel, omul are o „voință liberă”.

Timpul de comuniune netulburată cu Dumnezeu nu a durat mult timp la Adam și Eva. Omul a căzut în fărădelege și astfel a ajuns să fie închis sub legea păcatului. Omul, deși poate fi foarte viu, este prin natura sa mort în greșeli și păcate (Efeseni 2). Acum, în ceea ce privește lucrurile cu Dumnezeu, se spune: „Nu este nici unul drept ...; nu este nici unul care-L caută pe Dumnezeu” (Romani 3.10,11), și „Dar omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu” (1. Corinteni 2.14). În acest sens, la fel ca Luther, se poate vorbi de „voința subjugată” sau de „voința neliberă”. Luther aduce, de asemenea, un bun argument pentru care orice necesitate a unei lucrări din partea noastră ne lasă mereu neliniștiți. El scrie:

Mărturisesc cu adevărat cu privire la mine însumi: dacă s-ar putea întâmpla în vreun fel, nu aș vrea să mi se dea liberul arbitru sau să mi se lase ceva în mâinile mele, prin care aș putea lupta pentru mântuire. Nu numai pentru că nu aș putea rezista și nu m-aș putea păstra în atâtea adversități și pericole, nici cu atâția diavoli în conflict, deoarece un diavol este mai puternic decât toți oamenii și (din cauza lor) niciun om nu s-ar salva, ci și pentru că, chiar dacă nu ar exista pericole, adversități sau diavoli, aș fi totuși obligat să lucrez continuu în nesiguranță și să lovesc în vânt. Căci conștiința mea, chiar dacă aș trăi și munci veșnic, nu ar fi niciodată sigură și certă de cât ar trebui să facă pentru a face destul pentru Dumnezeu. Căci, indiferent de lucrarea săvârșită, va rămâne întotdeauna îndoiala neliniștitoare dacă aceasta va fi plăcută lui Dumnezeu sau dacă El va cere ceva mai mult decât atât, așa cum o dovedește și experiența tuturor sfinților lucrători și cum am învățat și eu, spre marea mea durere, timp de atâția ani.¹

W.J. Ouweneel scrie:

Necredinciosul este „liber” să decidă dacă vrea sau nu să facă bine aproapelui său, dacă vrea să fie un filantrop (prieten al omului) sau un urător de oameni. Dar el nu este „liber” să facă acest lucru din dragoste și ascultare față de Dumnezeu - și numai atunci

faptele sale „bune” au valoare veșnică! - pentru că el Îl urăște pe Dumnezeu și nu poate fi eliberat de această ură decât de către Dumnezeu Însuși.²

Și J.N. Darby scrie:

Această deschidere reînnoită a doctrinei liberului arbitru sprijină aroganța omului natural, că el nu ar fi complet pierdut; căci la asta se reduce în cele din urmă o astfel de doctrină. Toți cei care nu au fost niciodată convinși cu adevărat profund de păcat, toți cei pentru care o astfel de convingere se bazează pe păcate flagrante, palpabile, cred mai mult sau mai puțin în liberul arbitru, dar acest lucru schimbă complet ideea de creștinism și o pervertește cu totul. Dacă Hristos a venit să salveze ceea ce este pierdut, atunci liberul arbitru nu-și mai are locul. Nu că Dumnezeu ar împiedica pe cineva să-L primească pe Hristos, ci El face cu totul altceva decât aceasta. Dar chiar dacă Dumnezeu folosește orice motiv imaginabil pentru a mișca inima omului, acest lucru nu face decât să dovedească faptul că omul nu vrea nimic din toate acestea, că inima lui este atât de depravată și că voința lui este atât de hotărâtă să nu se supună lui Dumnezeu, încât nimic nu-l poate determina să-L accepte pe Domnul și să părăsească păcatul... Arminianismul, sau mai bine zis pelagianismul, afirmă că omul ar putea alege și că, în acest fel, omul vechi este îmbunătățit prin ceea ce a ales. Primul pas este făcut fără har, iar primul pas este cel care contează cu adevărat în acest caz.³

Cu privire la consecința acestei doctrine, el scrie:

În același timp, se pierde și seriozitatea mântuirii. Dacă mântuirea este rodul voinței mele, atunci ea depinde de această voință. Dacă acest lucru se poate produce atât de ușor, atunci nu se poate spune: Pentru că Eu trăiesc, veți trăi și voi.⁴

Dar unii oameni ar putea spune ...

Probabil că unii vor spune acum: Dar dacă o persoană nu poate face nimic (să creadă, să se pocăiască, să se hotărască pentru Dumnezeu), atunci ea nu poate fi nici responsabilă? - Dacă cineva îți datorează o sumă foarte mare de bani, dar trăiește din ajutoare sociale și nu îți poate plăti niciodată, ai spune și tu: „Nu este responsabil să-mi plătească datoria”?

Alții ar putea spune: Dacă numai cei aleși se pot pocăi și crede, atunci noi nu putem aduce Evanghelia tuturor. - Dar chiar și aceasta trece cu vederea faptul că omul este pe deplin responsabil. Și de aceea, chemarea lui Dumnezeu la pocăință se adresează tuturor (Faptele apostolilor 17.30). De asemenea, ei trec cu vederea faptul că mântuirea lui Dumnezeu este suficientă pentru toți, deoarece Hristos nu este doar ispășirea pentru păcatele *noastre*, ci și ispășirea pentru *lume* (1 Ioan 2.2) - apropo, nu se spune: ispășirea *păcatelor* lumii (vezi articolul [„A murit Hristos pentru păcatele întregii lumi?”](#)). Dumnezeu a iubit lumea (Ioan 3.16). De aceea, mesajul nostru trebuie să ajungă la *toți*.

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/ro/hat-der-mensch-einen-freien-willen-a942.html>

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Martin Luther, *Vom unfreien Willen*.

[2] W.J. Ouweneel, *Bist du Arminianer oder Gomarist?* în *Bode des Heils*, Ediția 137, Nr. 1, Ianuarie 1994, pag. 19–23.

[3] J.N. Darby, *Letter on Free-will*, Elberfeld, 23 Octombrie 1861.

[4] J.N. Darby, *Letter from Pau*, 9 Mai 1879.